

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Redactioneel

Achter in dit nummer vindt u een overzicht van wat u in de eerste jaargang van dit Tijdschrift heeft kunnen lezen. Dat zijn twaalf artikelen, zestien andere bijdragen en een aantal reacties en mededelingen. Het redactiewerk daarachter is aanzienlijk geweest. In 1994 kwamen er negen artikelen binnen, in 1995 tot op heden (10 oktober) tweeëntwintig. Alle twaalf gepubliceerde artikelen zijn eerst in tweede versie geaccepteerd, waarbij voor de overgrote meerderheid een vrij forse bewerking is gevraagd – lang niet altijd tot genoegen van de auteurs, zoals mét genoegen bij Vandermeersch is te lezen. Van de overige negentien zijn de meeste in bewerking voor publikatie. Nu haar procedures uitgekristalliseerd raken en het meeste werk zit in het schriftelijk beoordelen van de geanonimiseerde manuscripten, heeft de redactie haar vergaderfrequentie kunnen vermindern. In het begin kwam ze maandelijks bij elkaar, nu groeit de praktijk naar één vergadering per kwartaal.

In Nederland werken vierhonderdvijftig als zodanig georganiseerde analytici en analytische psychotherapeuten en in Vlaanderen honderdveertig. Deze verhouding is niet af te lezen aan de hoeveelheid artikelen in ons Tijdschrift. Precies de helft van de bijdragen kwam uit Vlaanderen. Kijken we naar alle ingezonden artikelen, dan waren het er veertien van Vlaamse en zeventien van Nederlandse auteurs. In Nederland is het ijs tussen potentiële auteurs en het Tijdschrift nog niet geheel gesmolten. De stroom van onbekende en bekende inzenders is daar nog aan de zuinige kant. Het lijkt of ons Tijdschrift – dat in ligt tussen het avontuur en de roep van de Grote Internationale Tijdschriften en de beslotenheid van het eigen Mededelingenblad – nog niet voldoende vertrouwd is om zich daarin te laten zien. Het is een punt dat de volle aandacht van bestuur en redactie heeft.

In Nederland opgeleid, verbaas ik me erover dat bij de helft van de bijdragen lacaniaanse begrippen als geheel vanzelfsprekende bron van inspiratie dienen. Vlaamse collega's blijken toch een veel kortere afstand te hebben tot het Franse taal- en cultuurgebied, terwijl zij zich daarnaast ook laten inspireren door het Anglosaksische domein.

Er verschenen een viertal cultureel-literaire beschouwingen en zes theoretische vertogen, en twee waren enig in hun soort. Eugenie Oosterhuis en Froukje Slijper deden een kwantitatief onderzoek. O universitair, waar blijft gij? Onderzoekers toont uw bevindingen! Michel Thys was in een ander opzicht uniek. Hij liet zijn patiënt en zichzelf zien in het altijd boeiende spel van overdracht en tegenoverdracht als basis voor een beschouwing over de praktijk.

De kritiek die de redactie het meest hoort, is dat er te weinig zulke casus-besprekingen in het Tijdschrift staan. De redactie deelt deze kritiek, doch zij is afhankelijk van uw bereidheid om gevalsbeschrijvingen te – laten – publiceren in het Tijdschrift. Wat is de reden dat er zo weinig gevalsmateriaal wordt ingezonden? De officiële reden is de discretie, die inderdaad een centrale waarde in ons werk is. Immers, analysanten en analytici behoren tot hetzelfde dorp en de praktijk die het meeste bloeit, is die van de leeranalyse, maar toch doet die verklaring mij te simpel aan. Als men locatie, tijd en beroep verandert, dan gaat veel van de herkenbaarheid weg. Een reden die voor het gebrek aan casus-materiaal over het hoofd wordt gezien, is die van de discretie van de analyticus tegenover zichzelf. Ken je diens casus-materiaal, dan zou je je kunnen verbeelden te weten hoe hij werkt, hoe hij denkt en wie hij is. Bij Freud was dat duidelijk het geval en recentelijk op het IPA-congres in Amsterdam liet Jacobs (1993) in acht bladzijden zien waar hij voor staat. Blijkens de reacties riep dat zeer heftige gevoelens bij anderen op, positieve en negatieve. Wie zich zo bloot geeft, moet zich behoorlijk gekleed weten.

Hans Reijzer

Literatuur

Jacobs, Th.J. (1993), The inner experiences of the analyst: their contribution to the analytic process. *International Journal of Psycho-Analysis*, 74, p. 7-14.